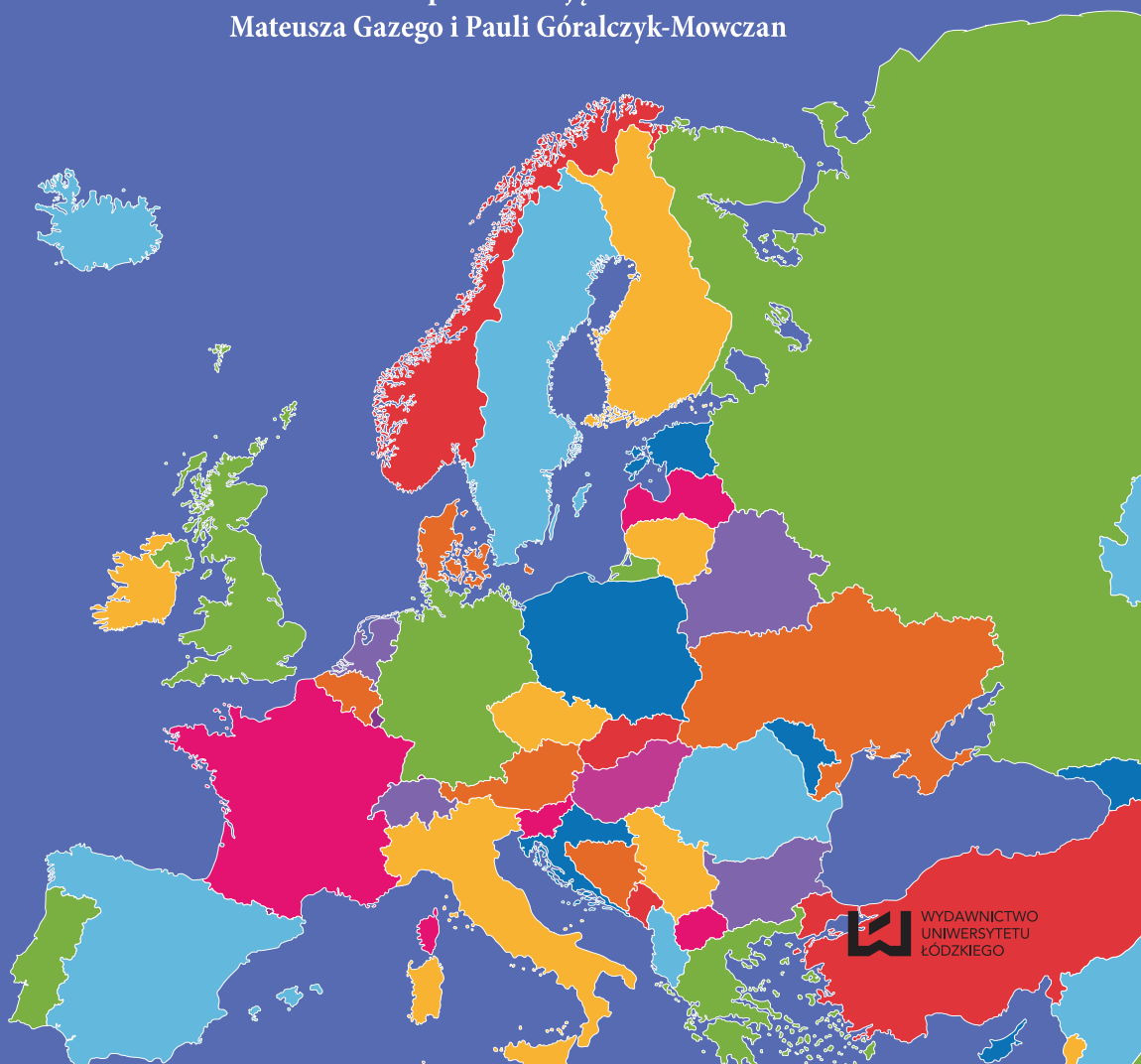

Bogactwo językowe i kulturowe Europy w oczach Polaków i cudzoziemców

3

pod redakcją
Mateusza Gazego i Pauli Góralczyk-Mowczan

SŁOWOTWÓRSTWO W WYBRANYCH POMOCACH DO NAUCZANIA LEKSYKI JĘZYKA POLSKIEGO JAKO OBCEGO

SŁOWA KLUCZOWE: SŁOWOTWÓRSTWO, GLOTTODYDAKTYKA, LEKSYKA, SYSTEM JĘZYKOWY

Z perspektywy glottodydaktyki strukturalistyczne podejście do języka (język jako system/systemoid) jest niezwykle istotne. Należy uwzględnić zależności między podsystemami – braki w jednej dziedzinie będą rzutowały na opanowanie w innych. Już Jean Baudouin de Courtenay zauważył, że *trzy strony życia językowego (strona fonetyczna, strona semajologiczna, strona morfologiczna) łączą się ze sobą i wzajemnie na siebie oddziałują* [Baudouin de Courtenay 1908, s. 10]. *Struktura, segmentacja, prawidła nimi rządzące, przyjęte konwencjonalne określone zasady są cechą języków naturalnych, przy czym dla rodzimych użytkowników języka ich współistnienie, wzajemne uzupełnianie się i nakładanie jest niezwykle niezauważalne. Jednak przyjrzenie się ich koegzystencji w aspekcie metodycznym, szczególnie tym glottodydaktycznym, jest ważne zarówno dla nauczycieli, jak i uczących się* [Biernacka 2012, s. 80–81].

Rola słowotwórstwa w przyswajaniu innych podsystemów języka jest niezwykle ważna, słowotwórstwo bada morfemy, czyli najmniejsze elementy znaczące, dalej nierozkładalne [Grzegorzczkowska 2007, s. 74]. Można zauważyć łączliwość derywacji z kodem graficznym (część zasad ortograficznych opiera się na morfologii), fonetyką (niektóre zjawiska fonetyczne uwarunkowane są budową słowotwórczą wyrazów) oraz leksyką i semantyką (nauczanie słownictwa, zwłaszcza rodzin wyrazowych, nierozzerwalnie łączy się ze słowotwórstwem). Opisanie tych zależności i uświadomienie uczącym się pełniących przez nie funkcji jest bardzo ważne w procesie nauczania języka polskiego jako obcego.

Relacje między podsystemami egzemplifikują wszelkie substytucje, które prowadzą do szeregu różnorodnych zmian. Jako przykład można podać parę wyrazów *piękne – pięknie*. Wymiana głoski [n] na [ń] powoduje zmiany semantyczno-składniowe w zakresie znaczenia wyrazów i ich łączliwości (przymiotnik rodzaju nijakiego a przysłówki), zmiany ortograficzne (pojedyncza litera a dwie litery), fleksyjne (przymiotnik jest odmianą częścią mowy, zatem deklinuje się, a przysłówki nie podlega deklinacji, jedynie może ulegać stopniowaniu). Zmiany wygłosowych liter mogą powodować zmiany paradygmatów (*piękne* na *piękna*, *pięknie* na *piękno*), a więc zmianę klasy leksemu. Słowotwórstwo ze względu na swoją nieregularność bywa pomijane w publikacjach glottodydaktycznych. Niniejszy artykuł dotyczyć będzie obecności zagadnień derywacyjnych w pomocach do nauczania języka polskiego jako obcego.

Pomoce dydaktyczne, zwane również środkami dydaktycznymi, to przedmioty materialne umożliwiające usprawnienie procesu nauczania – uczenia się i uzyskania optymalnych osiągnięć szkolnych. Ich znaczenie odnosi się do takiej organizacji procesu nauczania i uczenia się, który będzie gwarantował jak najlepsze wyposażenie w kompetencje niezbędne na danym etapie edukacyjnym [Okoń 2007].

Środki dydaktyczne dzielą się na następujące grupy:

- 1) środki naturalne, takie jak okazy z otoczenia przyrodniczego, kulturowego, społecznego, które bezpośrednio przedstawiają rzeczywistość;
- 2) środki techniczne, które pokazują rzeczywistość w sposób pośredni:
 - przeźrocza,
 - filmy,
 - rysunki, fotografie, ilustracje z czasopism,
 - nagrania magnetofonowe, płytowe,
 - audycje radiowe,
 - programy telewizyjne,
 - multimedialne programy komputerowe,
 - fantomy i modele (np. do wykonywania iniekcji, resuscytacji);
- 3) środki symboliczne, przedstawiające rzeczywistość za pomocą słowa żywego i drukowanego, znaków, rysunków technicznych, grafów, map¹.

Pomoce naukowe, jakimi są podręczniki do gramatyki, zwykle uwzględniają słowotwórstwo. Niepokojący jest jednak zakres i sposób jego prezentacji. *Gramatyka języka polskiego dla cudzoziemców* Z. Kalety [1995] całkowicie pomija ten podsystem, *Gramatyka języka polskiego* B. Bartnickiej i H. Satkiewicz [1990] napisana jest językiem często zbyt trudnym dla cudzoziemców, a w *Odkrywamy język polski* L. Madelskiej i M. Warchoł-Schlottmann [2008] pojawiają się błędy,

¹ <http://dydaktycznesrodkinauczania.pl.tl/>, [dostęp: 28.04.2013].

które wymagają poprawy w ewentualnych wznowieniach. Często dotyczą one nieprawidłowego zaklasyfikowania derywatów do kategorii słowotwórczych. Może to wprowadzać bałagan w słownikach umysłowych uczących się [Gaze].

Osobną grupę stanowią pomoce służące nauczaniu leksyki. Magdalena Szelc-Mays i Elżbieta Rybicka są autorkami zestawu plansz i ćwiczeń *Słowa i słówka. Podręcznik do nauczania słownictwa i gramatyki dla początkujących* [2003]. Jak zaznaczają, nie jest to typowy podręcznik, ale pomoc naukowa do nauczania słownictwa i podstaw gramatyki na kursach języka polskiego dla początkujących. Z podręcznika mogą korzystać również studenci średnio zaawansowani, ponieważ znajdują się w nim ćwiczenia trudniejsze (oznaczone gwiazdką). Słownictwo prezentowane w podręczniku wykracza poza obszar tzw. słownictwa elementarnego i obejmuje część słownictwa podstawowego. Pomaga to w aktywizowaniu słownictwa studentów bardziej zaawansowanych.

Warto dokonać analizy tego podręcznika pod kątem obecności słowotwórstwa w nauczaniu leksyki. Przy planszy 2. pojawia się leksem *kawiarnia*, który – wydawałoby się – najłatwiej wytłumaczyć jako *miejsce, gdzie pijemy kawę* (*kawa* jest internacjonalizmem, jest wyrazem znanym wielu studentom uczącym się języka polskiego jako obcego). Nie pojawia się jednak żadne powiązanie kawiarni z podstawą słowotwórczą. Podobna sytuacja jest przy planszy 3., przedstawiającej sytuację na ulicy. Znajduje się tam wyraz *trawnik*, który nie zostaje skojarzony z wyrazem motywującym (*trawą*). Sytuacji takich jest więcej: pojawiają się wyrazy o skomplikowanej budowie słowotwórczej, które występują jednak jako autonomiczne leksemy (dla cudzoziemców mogą być często po prostu nic nieznającym ciągiem liter, niepowiązanych z podstawą słowotwórczą). Czasowniki natomiast podawane są zawsze jako pary aspektowe: *umierać/umrzeć, kroić/pokroić, kupować/kupić*.

Pojawiają się również ćwiczenia wykorzystujące słowotwórstwo. Często opierają się one na parafrazowaniu, np.

Ćwiczenie 7 [Tamże, s. 43]

Czy wiesz z czego robi się zupy?

Wzór: zupa grzybowa = zupa z grzybów

1. barszcz czerwony =

2. zupa jarzynowa =

3. kapuśniak =

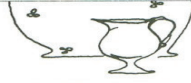

6. zupa ogórkowa =

8. zupa pomidorowa =

Podane przykłady pokazują różne sposoby powstawania nazw. Jednym z nich są konstrukcje analityczne, w których przymiotnikowy człon określający zawiera nazwę warzywa (lub grupy warzyw – *jarzyny*), z jakiego powstaje zupa. Ponadto pojawia się derywat sufiksalny *kapuśniak*. We wszystkich przypadkach definicja

będzie wyglądała podobnie: *zupa zrobiona z (nazwa warzywa)*. Komentarza wymagać będzie jednak *barszcz czerwony* – człon określający odnosi się do koloru zupy (analogicznie *barszcz biały*).

Jedna z plansz poświęcona jest rzeczownikom zdrobniałym:

II		Rzeczowniki zdrobniałe		46
				-ek
				-ik
			TO JEST MAŁY	-uszek
			TO JEST MAŁUTKIE	-atko
				-ek
	TO JEST JÓZEF		TO JEST JÓZIO	-o
Ćwic. I Podpisz obrazki.				
Ćwic. II Znajdź zdrobnienia dla słów:				
noż				
stół				
pałec				
dom				
kurczę				

ŹRÓDŁO: SZELC-MAYS M., RYBICKA E., 2003, *SŁOWA I SŁÓWKA. PODRĘCZNIK DO NAUCZANIA SŁOWNICTWA I GRAMATYKI DLA POCZĄTKUJĄCYCH*, KRAKÓW, TABLICA 46.

Student musi najpierw wpisać nazwy podstawowe, np. *pies*, *koń*, a następnie ma za zadanie zbudować zdrobnienia, wykorzystując podane formanty. Podanych zostało jedynie sześć formantów (pięć sufiksów i jeden formant paradygmatyczny), a żaden z nich nie buduje zdrobnień rzeczowników rodzaju żeńskiego. Plansza ta znajduje się w części drugiej, więc ma przybliżyć problemy tzw. małej gramatyki. Ponieważ jest to jedyna plansza poświęcona zdrobnieniom, informacje w niej zawarte są bardzo szczątkowe i nie wystarczają do przybliżenia zjawiska deminutywów w języku polskim.

Podręcznik ten dość rzadko wykorzystuje słowotwórstwo jako pomoc w nauczaniu słownictwa. Większość ćwiczeń zasadza się na antonimii i synonimii lub wspomagana jest czarno-białymi ilustracjami. Jak wcześniej wspomniano, czasowniki zawsze podawane są w parach aspektowych. Pewne leksemy mogłyby być tłumaczone poprzez odwołanie się do budowy słowotwórczej, ale autorki nie wykorzystały tych informacji.

Pomocą o podobnym charakterze są *Nowe słowa – stare rzeczy* M. Szelc-Mays [2004]. Analizowany podręcznik przeznaczony jest dla osób uczących się języka polskiego jako obcego na poziomie podstawowym i średnim ogólnym. Może być wykorzystywany jako baza regularnego kursu słownictwa lub jako uzupełnienie nauczania zagadnień leksykalnych kursu ogólnego. Autorka zaznacza, że *zestaw jest przygotowany tak, aby mógł służyć do wprowadzania nowego materiału w grupach początkujących, utrwalania, a nawet testowania słownictwa w grupach średnio zaawansowanych* [Tamże, s. 6]. Do podręcznika dołączone zostały plansze obrazujące wybrane tematy z podręcznika. Na każdej planszy znajdują się słowa podzielone na dwie grupy:

A – słownictwo minimum (można je odnaleźć w starszym *Słowniku minimum języka polskiego* Z. Kurzowej i H. Zgólkowej lub nowszym, którego autorką jest H. Zgólkowa);

B – poszerzające słownictwo dla studentów średnio zaawansowanych.

Ćwiczenia w podręczniku podzielone są na trzy poziomy:

– poziom pierwszy (oznaczony *) – przy wykonywaniu tych ćwiczeń należy posługiwać się planszami i słownictwem z grupy A;

– poziom drugi (oznaczony **) – autorka sugeruje, by przy wykonywaniu ćwiczeń z tego poziomu wykorzystywać słownictwo z grupy B oraz dodatkowe słowa, wyszukiwane samodzielnie w słownikach;

– poziom trzeci (oznaczony ***) – ćwiczenia przeznaczone do kształcenia umiejętności wypowiadania się przy użyciu zgromadzonego wcześniej słownictwa. Ćwiczenia te mają w większości charakter gramatyczno-leksykalny, a słownictwo w nich wykorzystywane wykracza zdecydowanie poza obszar programu minimum.

Na planszach derywaty żeńskie są konsekwentnie umieszczane po męskich podstawach słowotwórczych, np. *wnuk – wnuczka, uczeń – uczennica, urzędnik – urzędniczka*. Taki sposób prezentowania słownictwa pomaga niewątpliwie w zapamiętywaniu nazw żeńskich i uwrażliwia na różnice między parami wyrazów (zwłaszcza alternacje). Podobnie jest z przymiotnikami, umieszczane są one na planszy zawsze razem z rzeczownikami, od których pochodzą: *tramwaj – tramwajowy, warzywa – warzywny, przyroda – przyrodniczy*.

Niekiedy pojawiają się wyrazy o bardziej skomplikowanej budowie słowotwórczej. Już na planszy pierwszej umieszczono wyraz *przedszkolak*. Jednak w podręczniku nie ma ani jednego ćwiczenia, w którym pojawiałoby się to słowo, a na planszy nie ma słów z tej samej rodziny, np. *przedszkole, przedszkolny*. Lektor powinien zatem wprowadzić to słowo (tym bardziej że należy ono do słownictwa minimum), ale w podręczniku brakuje wskazówek, gdzie i jak należy wprowadzić leksem *przedszkolak*. Naturalne wydaje się

wytłumaczenie cudzoziemcom, że przedszkolak to ‘ktoś, kto (małe dziecko) chodzi do przedszkola’, a przedszkole to ‘placówka oświatowa poprzedzająca szkołę (przed szkołą)’. Można próbować tłumaczyć, że przedszkolak to ‘mały uczeń, który ma 4–6 lat’, ale taka definicja nie pokazuje wyraźnych różnic między uczniem a przedszkolakiem (tym bardziej że system oświatowy różni się w zależności od kraju). Autorka przy konstruowaniu podręcznika opierała się na francuskiej teorii centrów tematycznych do badania współczesnego języka mówionego. Umieściła zatem leksem *przedszkolak* w rozdziale I *Człowiek – charakterystyka jednostki i stosunki rodzinne*, ale nie pokazała tym samym związku z podstawą słowotwórczą i nie wskazała żadnego sposobu wprowadzenia tego słowa.

Podobna sytuacja jest w przypadku słów *cukierniczka* i *solniczka*. Pojawiają się one na planszy 11. w temacie trzecim w słownictwie minimum. Na odwrocie znajduje się rysunek kuchni z zaznaczonymi elementami wyposażenia. Student ma za zadanie napisać nazwy tych elementów – nie ma jednak wśród nich *cukierniczki* i *solniczki*. Również w podręczniku nie ma żadnego ćwiczenia z tymi słowami. Podstawy słowotwórcze, tj. *sól* i *cukier*, pojawiają się natomiast dopiero przy temacie ósmym. W takiej sytuacji powinno się przemieścić omawiane słowa do grupy B lub przynajmniej umieścić je obok wyrazów motywujących.

W samym podręczniku regularnie w każdej jednostce lekcyjnej pojawiają się ćwiczenia derywacyjne, które polegają na utworzeniu danych części mowy od innych, np. przymiotników od rzeczowników, rzeczowników od czasowników:

Ćwiczenie 16 [Tamże, s. 16–17]

Do podanych przymiotników dopisz rzeczowniki:

WZÓR: wysoki – wysokość

ciężki –

młody –

stary –

brzydki –

smutny –

elegancki –

W tym przypadku uczący się ma zadanie wypisać derywaty, które tworzone są nieregularnie, za pomocą różnych sufiksów: *-ość* (*starość*, *młodość*), *-ek* (*smutny*), *-ja* (*elegancja*), *-ar* (*ciężar*). Derywacji towarzyszą alternacje i ucięcia tematów słowotwórczych, choć nie zostało to nigdzie uwypuklone. Brakuje również ćwiczeń, które pokazywałyby użycie tych leksemów, zwłaszcza że część z nich występuje w określonych konstrukcjach i zwrotach, np. *ogarnął go smutek*, *na starość* (*stał się melancholijny*), *Francja elegancja*.

Niekiedy polecenia do ćwiczeń wskazują, do jakiej kategorii słowotwórczej przynależą derywaty, które uczący się ma utworzyć, np.:

Ćwiczenie 121 [Tamże, s. 54]

Do podanych czasowników dopisz wykonawców czynności:

WZÓR: prać – praczka

sprzątać –

malować –

brudzić –

gospodarować –

Wskazanie na konkretną kategorię słowotwórczą niewątpliwie ułatwia zrozumienie znaczenia derywatów, jednakże często pojawiają się błędy. W ćwiczeniu powyżej od czasownika *brudzić* można utworzyć leksem *brudas*², który nie jest nazwą wykonawcy czynności, ale nosiciela cechy: *brudas* – ‘ktoś, kto jest brudny’.

Takich przykładów jest więcej:

Ćwiczenie 268 [Tamże, s. 106]

Od podanych nazw czynności utwórz nazwy rzeczy:

WZÓR: bawić się – zabawa

rachować –

sprzedawać –

meblować –

wydawać –

wystawiać –

otwierać –

grać –

kupować –

W kluczu rozwiązań podane są następujące derywaty: rachunek, sprzedaż, mebel, wydatek, wystawa, otwór, gra, zakupy. Wśród wypisanych derywatów za rzecz można uznać jedynie: *rachunek*, *mebel* i ewentualnie *otwór*, *wystawa* i *zakupy*³. Pozostałe to nazwy czynności (*zabawa*, *sprzedaż*, *wydatek*, choć i *rachunek* można potraktować jako nazwę czynności). Polecenia wprowadzają zatem uczącego się w błąd. Zrozumienie przez uczących się znaczenia cech abstrakcyjnych nie jest łatwe, tym bardziej że w ich językach ojczystych takie nazwy mogą nie istnieć. W przypadku takich ćwiczeń konieczne jest poprawienie poleceń lub zmiana przykładów.

² Potwierdza to klucz rozwiązań, znajdujący się na końcu podręcznika.

³ Wyraz *otwór* pochodzi od czasownika dokonanego *otworzyć* i może być traktowany jako rezultat czynności. *Zakupy* natomiast można zaliczyć do dwóch klas: *iść na zakupy* (nazwa czynności); *przynieść zakupy do domu* (nazwa rzeczy lub wynik czynności). Tego typu wieloznaczności również powinny zostać zaznaczone.

Pojawiają się również bardzo ciekawe ćwiczenia transformacyjne, np.:

Ćwiczenie 50 [Tamże, s. 27]

Napisz, co znaczą te słowa:

WZÓR: *pracowity* – taki, który lubi i umie pracować

surowy –

skąpy –

serdeczny –

kulturalny –

nietowarzyski –

wykształcony –

W zamyśle autorki ćwiczenie to łączy w sobie słowotwórstwo ze składnią (tworzenie parafraz) i leksyką, semantyką (dobra parafraza będzie wskazywała na właściwe znaczenie derywatu). Wątpliwości mogą budzić przykładowe parafrazy. *Pracowity* to rzeczywiście ktoś, kto lubi i umie pracować, ale przede wszystkim to ktoś, kto dużo pracuje⁴.

Bardzo ciekawe i cenne są dwa ćwiczenia, których zadaniem jest odczytanie nazw dni tygodnia i miesięcy oraz wyjaśnienie ich znaczenia [Tamże, s. 76]. Polskie nazwy dni tygodnia i miesięcy nie są nazwami opartymi na internacjonalizmach, a ich budowa oparta jest na słownictwie rodzimym. Poznanie tych informacji przybliży studentom nie tylko słownictwo polskie, ale również kulturę i historię Polski, pomoże zrozumieć motywację słowotwórczą. Dyskusyjne jest umieszczenie przez autorkę etymologii ludowych, tj. *styczeń* – bo w nim stary rok styka się z nowym rokiem lub miesiąc przygotowywania tyczek do celów gospodarczych, *maj* – mać znaczyło dawniej ozdabiać zielonymi gałązkami. Nazwa *styczeń* pochodzi jedynie od tyk, które były zbierane w tym okresie, tym bardziej że nazwa ta używana była również w stosunku do drugiego miesiąca roku, a *maj* to zapożyczenie staropolskie z kalendarza łacińskiego (łac. *Maius* ← ‘miesiąc Mai, starorzymskiej bogini przyrody’) [Dubisz 2002, s. 121].

Jak wynika z powyższych przykładów, analizowany podręcznik często wykorzystuje w ćwiczeniach słowotwórstwo. Są to jednak w większości ćwiczenia, których celem jest utworzenie derywatów od podanych słów. Brakuje wykorzystania powstałych wyrazów w konkretnych zdaniach, tym bardziej że część z nich występuje często w stałych połączeniach wyrazowych lub powiązana jest z konkretnymi czasownikami. Niekiedy również zdarzają się błędy, zwłaszcza przy kategoriach słowotwórczych, np. celem ćwiczenia jest utworzenie nazw wykonawców czynności, a wśród derywatów pojawia się nosiciel cechy. Takie błędy mogą znacznie utrudnić przyswojenie danych jednostek leksykalnych,

⁴ *Pracowity* – 1. ‘ten, który dużo, chętnie i wytrwale pracuje, który ma zamiłowanie, zapał do pracy; pilny’ [SW]PDun., t. 2, s. 141].

a zwłaszcza zrozumienie ich znaczenia. W kluczu do zadań, będącym częścią składową repetytorium, niestety pojawiają się błędy. Umieszczenie klucza na końcu książki świadczy o tym, że podręcznik może służyć do samodzielnej nauki, a nie tylko do pracy w czasie lekcji. Odpowiedzi w kluczu powinny być zatem prawidłowe i wskazane byłoby opatrzenie ich odpowiednim komentarzem.

Słowotwórstwo, choć pomijane często przez polskich glottodydaktyków, odgrywa bardzo ważną rolę w procesie nauczania – uczenia się języka polskiego jako obcego. Derywacja jest jednym z najważniejszych procesów powstawania nowych słów. Zmiany językowe w dużej mierze to zmiany leksykalne. Słowotwórstwo pomaga porządkować leksykę (klasyfikować powstające słowa do odpowiednich kategorii, a tym samym wyznaczać znaczenie), dlatego ważne jest połączenie nauczania obu podsystemów. Formacje słowotwórcze są również świadectwem językowego postrzegania rzeczywistości przez użytkowników danego języka. Nie sposób nauczyć wszystkich formacji na lekcji języka polskiego jako obcego, dlatego konieczne jest uwrażliwienie cudzoziemców na budowę słowotwórczą polskich słów i pokazanie najbardziej produktywnych formantów w poszczególnych kategoriach. Jak pokazały badania A. Seretny [2011], słowotwórstwo jest nierozzerwalnie związane z leksyką, która powinna być grupowana w grona wyrazowe. Tworzenie gron wyrazowych, oprócz porządkowania leksykonu obcokrajowca, uwrażliwi go również na wymiany głosek zachodzące w poszczególnych derywatach.

BIBLIOGRAFIA

- BARTNICKA B., SATKIEWICZ H., 1990, *Gramatyka języka polskiego. Podręcznik dla cudzoziemców*, Warszawa.
- BAUDOIN DE COURTENAY J., 1908, *O związku wyobrażeń fonetycznych z wyobrażeniami morfologicznymi, syntaktycznymi i semazjologicznymi*, Warszawa.
- BIERNACKA M., 2012, rozprawa doktorska: *Fonetyka w nauczaniu języka polskiego jako obcego*, Łódź.
- DUBISZ S., 2002, *Język – historia – kultura*, t. 1, Warszawa.
- GAZE M., *Słowotwórstwo w gramatykach do nauczania języka polskiego jako obcego* [w:] *PLEJ_3, czyli PsychoLingwistyczne Eksploracje Językowe*, O. Machrzak (red.) (w druku).
- GRZEGORCZYKOWA R., 2007, *Wstęp do językoznawstwa*, Warszawa.
- KALETA Z., 1995, *Gramatyka języka polskiego dla cudzoziemców*, Kraków.

- MADELSKA L., WARCHOŁ-SCHLOTTMANN M., 2008. *Odkrywamy język polski. Gramatyka dla uczących (się) języka polskiego jako obcego*, Kraków.
- OKOŃ W., 2007, *Nowy słownik pedagogiczny*, Warszawa.
- SERETNY A., 2011, *Kompetencja leksykalna uczących się języka polskiego jako obcego w świetle badań ilościowych*, Kraków.
- Słownik współczesnego języka polskiego*, 2001, pod red. B. Dunaja, t. 1 i 2, Warszawa.
- SZELC-MAYS M., 2004, *Nowe słowa – stare rzeczy. Podręcznik do nauczania słownictwa języka polskiego*, wyd. II, Kraków.
- SZELC-MAYS M., RYBICKA E., 2003, *Słowa i słówka. Podręcznik do nauczania słownictwa i gramatyki dla początkujących*, Kraków.

Recenzowany tom jest pokłosiem konferencji zorganizowanej w dniach 24–25 października przez Koło Naukowe Glottodydaktyków, działające przy Katedrze Lingwistyki Stosowanej i Kulturowej UŁ. Organizatorzy konferencji zaproponowali bardzo atrakcyjny i ważny temat, który zainspirował jej uczestników do przygotowania artykułów skupionych wokół trzech grup zagadnień: dydaktyki języka, lingwistyki kulturowej i dialektologii. Ogromnie cieszy zainteresowanie młodych naukowców tematyką dydaktyczną i glottodydaktyczną oraz kulturową. Zamieszczone w tomie artykuły pokazują poszukiwania nowych metod nauczania, przy znajomości dotychczasowych osiągnięć w tej dziedzinie, w oparciu o wiedzę językoznawczą i z wykorzystaniem technologii informacyjnych. Cykliczne organizowanie takich konferencji jest ważną i cenną inicjatywą młodych językoznawców, dydaktyków i kulturoznawców.

Z recenzji dr hab. Anny Dunin-Dudkowskiej

WYDAWNICTWO
UNIwersytetu
ŁÓDZKIEGO

www.wydawnictwo.uni.lodz.pl
e-mail: ksiegarnia@uni.lodz.pl
tel. (42) 665 58 63

